

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 9 czerwca 2015 roku skierowanym przeciwko Agencji (...) w W. H. C., M. W. i W. W. (1) wnieśli o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lipca 2000 r., w sprawie o sygn.. akt I C 1233/99, w którym zasądzono na rzecz Agencji (...) od M. W. i K. C. kwotę 713.630,56 złotych, wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu, a któremu to orzeczeniu została nadana klauzula wykonalności również przeciwko małżonkom dłużników.

Strona powodowa wskazał, że na podstawie w/w tytułu wykonawczego w maju 2015 r., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowy w Zgierzu wszczął postępowania egzekucyjne. Według powodów roszczenie objęte tytułem egzekucyjnym przedawniło się, w związku z czym dalsze prowadzenie postępowania egzekucyjnego może narazić ich na niepowetowaną szkodę.

Nadto powodowie wnieśli o udzielenie zabezpieczenia roszczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy w Zgierzu T. B. w sprawie o sygn.. akt KM 406/15 do czasu rozpoznania niniejszej sprawy.

/pozew, k. 2-4/

Postanowieniem wydanym w dniu 15 lipca 2015 r., Sąd zwolnił powodów: H. C., M. W. i W. W. (1) częściowo od kosztów sądowych – tzn. ponad 1.000 zł opłaty sądowej od pozwu.

/postanowienie, k.60/

Postanowieniem z dnia 6 października 2015 r., Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia

poprzez zawieszenie w całości postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu T. B. w sprawie Km 406/15 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie z powództwa H. C., M. W. i W. W. (1) przeciwko Agencji (...) w W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lipca 2000 r. w sprawie I C 1233/99 z powództwa Agencji (...) w W. przeciwko M. W. i K. C. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 30 lipca 2013 r. oraz postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 lutego 2014 r. wydanego w sprawie I Co 159/13.

/postanowienie z dnia 6.10.2015 r., wraz z uzasadnienie, k. 77-78/

W odpowiedzi na pozew, Agencja (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie solidarnie od powodów na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwana Agencja powołując się na treść art. 125 k.c. wskazała, że roszczenie objęte prawomocnym orzeczeniem Sądu przedawniają się z upływem lat 10-ciu. Wskazała przy tym, iż w niniejszej sprawie bieg przedawnienia rozpoczął się w momencie uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21.07.2000 r., zaś podejmowane przez powoda M. C. czynności, polegające wystosowywaniu do Agencji próśb o niewszczygnięciu egzekucji, z zapewnieniem podjęcia ze swojej strony kroków zmierzających do spłaty zobowiązania – powodowały każdorazowo przerwanie biegu przedawnienia i jego bieg na nowo. Przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło również na skutek aktywności pozwanej Agencji – chociażby poprzez złożenie do Sądu wniosku o nadanie orzeczeniu klauzuli wykonalności. Dlatego zdaniem pozwanego roszczenie nie przedawniło się.

Jednocześnie pozwany złożył wniosek o połączenie niniejszej sprawy do wspólnego rozpoznania ze sprawą o sygn.. akt. II C 807/15, z uwagi na okoliczność, że obie sprawy dotyczą wniosku o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności z powodu przedawnienia roszczenia zasądzonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia

21.07.2002 r., w sprawie o sygn.. akt. I C 1233/99, w obu sprawach podnoszone są te same zarzuty i przedstawiane te same dowody.

/odpowiedź na pozew, k. 90-94/

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2015 r., Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił wniosek pozwanego o połączenie niniejszej sprawy ze sprawą z pozwu K. C. przeciwko Agencji (...), o sygn.. akt. II C 807/15 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi.

/postanowienie z dnia 4.12.2015 r., k.127/

Sąd Okręgowy ustalił co następuje,

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2000 roku Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie I C 1233/99 zasądził od M. W. i K. C. na rzecz Agencji (...) w W. kwotę 713.630, 56 zł wraz z odsetkami od kwoty: 180.227,78 zł od dnia 18 grudnia 1995 roku do dnia zapłaty, od kwoty 259.768,61 zł od dnia 19 stycznia 1997 roku do dnia zapłaty i od kwoty 250.000 od dnia 1 grudnia 1998 roku aż do dnia zapłaty oraz od kwoty 23.634, 17 zł od dnia 13 sierpnia 1999 roku do dnia zapłaty. Sąd w 2-gim punkcie oddalił powództwo oraz w 3-cim zasądził od M. W. i K. C. na rzecz Agencji (...) w W. kwotę 6.003 złote z tytułu zwrotu kosztów procesu. Orzeczenie w niniejszej sprawie stało się prawomocne z dniem 12 sierpnia 2000 r.

/ wyrok SO w Warszawie z dnia 21.07.2000 r., k.5-6/

W dniu 11 lipca 2007 roku powód wraz z K. C. wystąpili do pozwanej Agencji z wnioskiem o nie wszczynanie przeciwko nim egzekucji. Zobowiązali się podjąć działania mające na celu sprzedaż nieruchomości położonej w D. W. koło Z. i zobowiązali się jednocześnie do informowania wierzyciela na bieżąco o podejmowanych prawach.

/pismo z dnia 11.07.2007 r., k.97/

Pismem z dnia 27 lipca 2009 roku, skierowanym do Agencji (...) w W., powód M. W. wraz z K. C. wnieśli o całkowite umorzenie zadłużenia wynikającego umowy zawartej w dniu 26 października 1992 roku (które na dzień sporządzenia pisma wynosiło 250.000 złotych plus odsetki), powołując się na art. 25.1, punkt 2 Ustawy z dnia 9 maja 2008 roku o Agencji (...). Do wniosku załączyli m.in. informację o sytuacji materialnej rodziny W. i C..

/pismo z dnia 27.07.2009 r., k. 9 8 , informacja o sytuacji materialnej, k. 104-105 /

W dniu 1 kwietnia 2010 roku powód M. W. złożył w pozwanej Agencji oświadczenie, w który uznał jego zobowiązanie wobec Agencji (...) wynikające z wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 21 lipca 2000 roku o sygnaturze sprawy I C1233/99 i wskazał, że na dzień 19 grudnia 2009 roku zadłużenie to wynosi 2.383.221 złotych 61 groszy z rozbiciem na należność główną, odsetki i koszty. Ponadto oświadczył, że od pozostałej do spłaty należności głównej od dnia 20 grudnia 2009 roku do dnia zapłaty naliczane są dalsze odsetki ustawowe, które obecnie wynoszą 13 procent w stosunku rocznym.

/oświadczenie, k.107 ; zeznania powoda M. W., protokół rozprawy z dnia 22.03.2016 r., 00:12:42, k. 169v-170 /

Powódki H. C. i W. W. (1) nie kierowały do pozwanego żadnych pism traktujących o zadłużeniu, nie podpisywały również uznania długu. Jedyną aktywność powódek w zakresie roszczenia objętego tytułem wykonawczym polegała na podpisaniu, w dniu 7.09.1993 roku aktu notarialnego, na mocy którego doszło do nabycia zadłużonej nieruchomości.

/zeznania powódki H. C., protokół rozprawy z dnia 22.03.2016 r., 00:06:40, k. 169v ; zeznania M. W., protokół rozprawy z dnia 22.03.2016 r., 00:12:42, k. 160v-170; zeznania W. W. (1), protokół rozprawy z dnia 22.03.2016 r., 00:06:40, k. 169v ; umowa, k. 161-164 /

W dniu 16 lipca 2013 r., pozwany złożył do Sądu Okręgowego w Warszawie wniosek o nadanie wyrokowi z dnia 21 lipca 2000 r., klauzuli wykonalności.

/okoliczność przyznana przez pozwanego w odpowiedzi na pozew, k. 93/

Postanowieniem, z dnia 30 lipca 2013 roku, Sąd Okręgowy w Warszawie nadał wyrokowi z dnia 21 lipca 2000 roku, wydanemu w sprawie I C 1233/99, w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 i 4 klauzule wykonalności.

Następnie w dniu 11 lutego 2014 roku Sąd Okręgowy w Warszawie, w sprawie o sygn. akt. I Co 159/13 C nadał w/ w orzeczeniu klauzulę wykonalności także przeciwko małżonkom dłużników: W. W. (1) i H. C. , z ograniczeniem ich odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością ustawową.

/postanowienie z dnia 30.07 2013 r., k. 8 oraz postanowienie z dnia 11.02.2014 r., k.7v/

W dniu 9 kwietnia 2015 r. Agencja (...) złożyła w Kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu T. B. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko H. i K. C. oraz W. i M. W. w celu wyegzekwowania należności wynikającej z opisanego powyżej tytułu wykonawczego

/wniosek k. 1 załączonych akt Km 406/15/

Pismami z 25 maja 2015 r. dłużnicy zostali zawiadomieni o wszczęciu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 406/15.

/zawiadomienia k. 10, 20, 29 i 38 załączonych akt Km 406/15/

Egzekucja została skierowana do ruchomości, nieruchomości położonej w miejscowości D. M., dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), stanowiącej współwłasność dłużników, wynagrodzenia za pracę H. C., K. C. i M. W. oraz wierzytelności z rachunków bankowych H. C., K. C. i W. W. (1).

Dłużnicy zakwestionowali tytuł wykonawczy i wnieśli o zawieszenie postępowania egzekucyjnego w związku ze złożeniem pozwu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, który został oddalony przez Komornika postanowieniem z 12 czerwca 2015 r.

/ postanowienie k. 127 załączonych akt Km 406/15).

W dniu 22 czerwca 2015 roku, K. C. wystąpił przeciwko Agencji (...) z powództwem o pozbawienie wykonalności w/ w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lipca 2000 roku, wydanego w sprawie o sygn.. akt. I C 1233/99. Jako podstawę prawną powództwa wskazał art.840 § 1 ustęp 1 kpc.

Nieprawomocnym wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015 r., Sąd Okręgowy w Łodzi pozbawił wykonalności - w stosunku do K. C. - tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lipca 2000 roku, wydanego w sprawie o sygnaturze akt IC 1233/99, zaopatrzonego przez ten sam Sąd w klauzulę wykonalności w dniu 30 lipca 2013 roku – w części tj. w zakresie odsetek ustawowych od należności zasądzonej wyrokiem w kwocie 713.630,56 zł za okres od dnia 13 sierpnia 2000 roku do dnia 11 lipca 2004 roku i za okres od 2 kwietnia 2010 roku do 23 lipca 2010 roku. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

/pозew. k. 119-121, wyrok, wraz z transkrypcją uzasadnieni, k. 148-15 o /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt sprawy dowody z dokumentów, przez strony nie kwestionowanych, oraz z zeznań stron. Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie jest co do zasady niesporny. Strony różnią się jedynie w zakresie oceny prawnej skutków upływu czasu i złożonych przez powoda M. W. oświadczeń.

Sąd Okręgowy zważył:

Powództwo w stosunku do powódek H. C. oraz W. W. (1), jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości, w sytuacji gdy żądanie M. W. zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Podstawą prawną wytoczonego powództwa jest przepis artykułu 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo żądać jego ograniczenia jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie wskutek, którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane.

W niniejszej sprawie powodowie: H. C., M. W. i W. W. (1) powoływali się na zarzut przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym. Stosownie do treści art. 125 k.c., roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem Sądu lub innego organu powołanego do rozpoznania spraw danego rodzaju przedawnia się z upływem lat 10-ciu chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli zaś stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości przedawnia się w terminie trzech lat. Zgodnie zaś z treścią art. 123 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność podjętą przed Sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed Sądem Polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia i przez uznanie roszczenia przez osobę przeciwko której roszczenie przysługuje. Przerwanie przedawnienia powoduje, że zaczyna ono biec na nowo.

W ocenie pozwanego, bieg przedawnienia został przerwany na skutek aktywności obu stron: po stronie powoda W. W. (1) nastąpiło to poprzez uznanie długu, zaś po stronie pozwanej, poprzez podjęcie ze swojej strony czynności zmierzających do wyegzekwowania roszczenia, tj. złożenia wniosku o nadanie orzeczeniu Sadu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lipca 2000 r., w sprawie o sygn.. akt. I C 1233/99 klauzuli wykonalności, co miało miejsce w dniu 16 lipca 2013 roku.

W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego, powszechnie przyjmuje się, że czynnością procesową powodującą przerwanie biegu terminu przedawnienia jest złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie II CK 276/04; Lex nr 284135; z dnia 16 stycznia 2004 r. w sprawie III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58), a także złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Zachowaniem, powodującym przerwanie biegu przedawnienia, stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 2 k.c., jest uznanie długu, które może przybrać formę uznania właściwego i niewłaściwego.

Uznanie właściwe stanowi czynność prawną, zawartą między dłużnikiem a wierzycielem, w której dłużnik potwierdza swe zobowiązanie, zasadniczo mając na celu jego ustalenie, czasem także – zabezpieczenie. Uznanie niewłaściwe długu jest zaś oświadczeniem wiedzy, któremu nie towarzyszy zamiar ani nawet świadomość wywołania skutków prawnych – jest zachowaniem zbliżonym do przyzna faktu, traktowanym jako przejaw lojalności dłużnika (por. wyrok SN z dnia 11 sierpnia 2011 r., I CSK 703/10, LEX nr 898249).

W świetle ugruntowanego w orzecznictwie Sądów, uznanie niewłaściwe roszczenia polegające na przyznaniu przez dłużnika faktu zadłużenia wobec wierzyciela w sposób wyraźny lub dorozumiany stanowi takie oświadczenie wiedzy, które przerywa bieg przedawnienia, po czym z mocy artykułu 124 k.c. przedawnienie biegnie na nowo. Przyjmuje się przy tym, że uznanie nie musi precyzować wysokości długu ani jego podstawy prawnej. Wystarczy by dłużnik uznał dług co do zasady. Sens instytucji uznania roszczenia sprowadza się zatem do tego, że dłużnik zapewnia wierzyciela o zamiarze wykonania zobowiązania w związku z czym wierzyciel nie musi już obawiać się upływu przedawnienia i powstrzymać się z dochodzeniem czy egzekucją roszczenia, bowiem pozostaje w usprawiedliwionym przekonaniu, że dłużnik rzeczywiście dobrowolnie świadczenie spełni. Takie stanowisko zajął m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 września 2002 roku III CKN 1312/00, czy też Sąd Apelacyjny w Białymstoku z wyroku z dnia 4 grudnia 2013 roku w sprawie I ACa 544/13.

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy wykazał, iż roszczenie w stosunku do powódki H. C. oraz W. W. (1) uległo przedawnieniu, bowiem od wydania wyroku (21 lipca 2000 r.) do podjęcia przez stronę

pozwaną czynności zmierzającej do wyegzekwowania zasądzonego roszczenia (która polegała na wystąpieniu do sądu z wnioskiem o nadanie przedmiotowemu orzeczeniu klauzuli wykonalności przeciwko H. C. i W. W. (1), jako małżonkom dłużników) upłynęło więcej jak 10 lat, nadto w tymże okresie czasu, nie nastąpiło ze strony powódek, oraz pozwanego jakakolwiek zdarzenie, które mogłoby zostać zakwalifikować, jako czynność przerywająca bieg przedawnienia: powódki nie występowały do pozwanego z jakimkolwiek pismem traktującym o zadłużeniu, jego spłacie, nie podpisywały również żadnego pisma, które można uznać, za uznanie długu.

Dlatego też, stojąc na stanowisku, iż zachodzą wskazane przez ustawodawcę w treści art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., okoliczności, Sąd w całości uwzględnił żądanie H. C. i W. W. (1), pozbawiając w stosunku do nich całości wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lipca 2000 roku sygn. akt I C 1233/99, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez ten Sąd w dniu 30 lipca 2013 roku i postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 lutego 2014 roku sygn. akt I Co 159/13, nadającego klauzulę wykonalności przeciwko małżonkom H. C. i W. W. (1), o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

Odnośnie żądania W. W. (1), Sąd jednak nie poczynił analogicznej konstatacji.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że zarówno oświadczenie z dnia 1 lipca 2007 roku jak i z dnia 27 lipca 2009 roku należy zakwalifikować jako niewłaściwe uznanie długu, bowiem intencją W. W. (1) było, aby uspokoić wierzyciela, zapewnić, że wie zobowiązaniu, że spróbuje go spłacić i podejmie w tym celu kroki, aby sprzedać nieruchomości. W oświadczeniu z 2009 roku dodatkowo wniesiono o umorzenie spłaty zadłużenia. Oświadczenie natomiast z 1 kwietnia 2010 roku w sposób ewidentny zawiera wszystkie elementy uznania zarówno precyzyjnie określa źródło zobowiązania jak i jego wysokość i termin spłaty.

Powód M. W. nie kwestionował okoliczności, że wskazane oświadczenia podpisywał. Nie mniej jednak – ażeby można było dokonać oceny w zakresie zasadności wysuniętego żądania, koniecznym jest rozważenie, czy takie uznanie roszczenia przedawnionego zawiera jednocześnie zrzeczenie się z zarzutu przedawnienia. Uznanie przedawnionego roszczenia może bowiem zawierać takie zrzeczenie się, jeżeli z treści tego oświadczenia lub z okoliczności, w których zostało złożone wynika taka wola dłużnika.

Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest jednostronną prawno-kształtującą czynnością prawną, dlatego też, dokonując wykładni woli strony, należy opierać się na treści art. 60 k.c.

Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia powoduje skutek tego rodzaju, że zobowiązanie naturalne staje się ponownie zobowiązaniem pełnym i wynikające z niego roszczenie odzyskuje przymiot zaskarżalności. W tym wypadku termin przedawnienia zaczyna biec od nowa (por. wyrok SN z dnia 12 października 2006 roku, I CSK 119/06, wyrok SN z dnia 5 czerwca 2002 roku, IV CKM 1013/00).

Przekładając poczynione rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd doszedł do przekonania, że z okoliczności sprawy nie wynika, aby powód M. W. składając swe oświadczenia jednocześnie zrzekł się zarzutu przedawnienia. Okoliczności tej nie wykazał również sam pozwany, na którym ciążył ciężar dowodu, w tym zakresie.

Dlatego też Sąd uznał argumentację powoda M. W. tylko częściowo i stanął na stanowisku, że przedawnieniu uległy jedynie roszczenia odsetkowe za okres ponad trzech lat od daty uznania długu przez powoda. Należy mieć na uwadze, odsetki są należnościami okresowymi. W myśl powoływanego wyżej artykułu 125 k.c., należne w przyszłości należności okresowe ulegają przedawnieniu trzyletniemu. W niniejszej sprawie przedawnienie roszczenia odsetkowego dotyczy okresu ponad trzech lat wstecz od daty pierwszego uznania długu, które miało miejsce w dniu 11 listopada 2007 roku. Uprawomocnienie się wyroku w spornej sprawie miało miejsce w dniu 12 sierpnia 2000 roku. A zatem przedawnione należności uboczne dotyczą okresu od 13 sierpnia 2000 roku do 11 lipca 2004 roku.

Pozwany wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności temu wyrokowi (powodując tym samym przerwanie biegu przedawnienia) dopiero w dniu 23 lipca 2013 roku, a zatem od daty uznania długu z dnia 1 kwietnia 2010 roku do

dnia złożenia tego wniosku znowu upłynęło ponad 3 lata. A zatem za okres przekroczenia roszczenie również podlegało przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił żądanie W. W. (1) jedynie częściowo, pozbawiając w stosunku do niego wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lipca 2000 r., w sprawie o sygn.. akt., I C 1233/99, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez ten Sąd w dniu 30 lipca 2013 roku w części, a to w zakresie odsetek ustawowych od należności, zasądzonej w/w wyrokiem w kwocie 713.630,56 złotych za okres od 13 sierpnia 2000 roku do dnia 11 lipca 2004 roku i za okres od 2 kwietnia 2010 roku do 23 lipca 2010 roku, o czym orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku.

Sąd oddalił żądanie W. W. (1) w pozostałym zakresie, jako nieuzasadnione.

O kosztach procesu, w stosunku do powódek H. C. i W. W. (1) Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Z uwagi na to, iż w stosunku do roszczeń powódek pozwany przegrał proces w całości, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, ciążył na nim obowiązek zwrotu kosztów procesu poniesionych przez przeciwnika.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz każdej z powódek tytułem zwrotu kosztów procesu po 8.200 zł, w tym po 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (oparcia o § 6 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Odnosnie M. W., z uwagi na okoliczność, że obydwie strony częściowo wygrały proces i częściowo go przegrały Sąd na podstawie artykułu 100 zdanie 2 k.p.c., zniósł koszty procesu pomiędzy nimi.

W toku procesu, w związku, w związku z częściowym zwolnieniem powodów od kosztów sądowych (ponad kwotę 1.000 zł każdorazowej należności), powstały nieuiszczone koszty sądowe, obejmujące: opłatę sądową od pozwu tymczasowo poniesioną przez Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Łodzi. Obowiązkiem jej poniesienia, stosownie do dyspozycji art. 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 z późniejszymi zmianami) należało obciążyć strony, proporcjonalnie do tego w jakiej części każda z nich wygrała i odpowiednio – przegrała proces, co odpowiada kwocie 64.666 zł, której obowiązek poniesienia spoczywa na pozwanym.